

[Kirkeministeren.]

i første akt. I det hele taget tror jeg ikke, at en minister skal blande sig i kampen. Ministerens opgave kommer i anden række.

Til det ærede medlem hr. Fibiger skal jeg kun sige, hvad jeg allerede gav udtryk for i min fremsættelsestale, at jeg forstår naturligvis særdeles vel de interesser, som man fra bestemte kirkelige retningers side har i at få en vis balance i tingene, også med hensyn til biskopperne, men jeg ser ikke, hvordan det skulle være muligt at fæstne noget sådant; det er umuligt at gøre det i en lov; det kan heller ikke gøres i en betænkning. Der kan her ikke stilles bestemte regler op, fordi det i mange tilfælde kan være helt umuligt at sige, til hvilken retning de forskellige kandidater hører. Der kan være tilfælde, hvor valget står mellem 2 eller 3 mand, der overhovedet ikke står fast tilknyttet nogen retning, og hvordan skulle man så kunne opfylde det ønske, der er givet udtryk for fra det ærede medlems side? Her er ikke andet at gøre end at regne med, at ministeren i så tilfælde vil tage alle de skyldige hensyn, som kan tages — fastlægge noget her er umuligt.

Jeg takker som sagt for den velvillige modtagelse, lovforslaget har fået.

Inger Gautier Schmit: Jeg tror, den højtærede kirkeminister har misforstået mine udtalelser. Ministeren talte om at finde de største personligheder til bispestillingen, men ministeren skulle ikke allerede nu tage stilling for eller imod de mange, der havde været bragt frem som kandidater til bispestolen. Vi kan alle være interesserede i, at de største personligheder bliver fundet frem. Efter bemærkningen i landstingets betænkning om, at kirkeministeren fremtidig står noget mere frit end før, kan det tænkes, at ministeren kommer til at få noget større indflydelse med hensyn til at udpege vedkommende personlighed. Jeg er ikke helt vis på, at det er den linie, man hidtil har stræbt efter at følge, i hvert fald indenfor visse kirkelige kredse, som absolut har kæmpet imod, at kirkeministeren fik større indflydelse, og har hævdet, at menighedsrådenes ret så ubetinget bør stå i første linie. Men man er altså nu i landstinget enedes om at indsætte denne udtalelse i betænkningen, og jeg kan kun udtale som mit ønske, at kirkeministeren, hvis han måtte komme til at stå i en sådan situation, da må have — jeg kan måske sige, den åndelig-psykologiske sans at kunne finde ud af, hvem der er den største personlighed. Det er ikke helt let. Jeg må mene, at det ville

ligge noget tryggere, hvis det var menighedsrådene, der havde afgørelsen.

Jeg glemte før at udtale, at jeg selvfølgelig med stor tilfredshed kan se på, at valgmenighederne får lov til at deltage i bispevalgene, og vi kan glæde os over, at de kommer på linie med medlemmerne af sogne-menigheder.

Fibiger: Man spørger, hvordan det skal kunne ordnes, at de kirkelige retninger repræsenteres forholdsmæssigt. Må jeg give et eksempel. Hvis det i tidens løb skulle gå sådan, at der ingen grundtvigsk repræsentant var blandt biskopperne, synes jeg, det ville være mærkeligt, om man ved næste bispevalg ikke sørgede for, at der blev udnevnt en grundtvigsk biskop. Man kunne også tænke sig, at en anden retning ikke var repræsenteret, og man ville da synes, det var naturligt, at dette kirkelige parti blev repræsenteret. Når jeg nævnte den grundtvigske retning, var det, fordi det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen slutter sig til den. Ved dette eksempel mente jeg at kunne gøre ham begribeligt, hvad jeg havde tænkt på.

Det ærede medlem sagde også, at det ville være naturligt, om det altid var menighedsrådene, der havde afgørelsen. Det kan jeg godt være enig i, men så måtte man hellere have en bestemmelse i loven om, at det altid var flertallets kandidat, der skulle vælges. Der står udtrykkeligt i loven, at ministeren har frit valg, når kandidaten ikke har $\frac{2}{3}$ af stemmerne. I og for sig er det unødvendigt, at landstinget har indsat i betænkningen, at ministeren er frit stillet. Det er han allerede, og jeg håber, at vi til enhver tid må have en kirkeminister, som forstår at tage hensyn til de åndelige forhold her i landet.

Jørgen Jørgensen: Det var meget smukt af det ærede medlem hr. Fibiger, at han som eksempel nævnte det tilfælde, at der manglede en grundtvigsk biskop, og at han i så fald ville åbne mulighed for, at man kunne tage hensyn dertil ved et kommende bispevalg. Det var meget velvilligt af det ærede medlem. Det ærede medlem glemte imidlertid at sige, hvordan man skulle være i stand til at opfylde det ønske. Hvordan skulle menighedsrådsmedlemmerne i et andet stift, som havde ønske om at vælge en bestemt person til biskop, som ikke tilhørte den grundtvigske retning, rent praktisk ordne sig og få disse medlemmer til at vælge en grundtvigiansk biskop? Det ville ikke helt svare til det, som var bispevalgløvens hen-